

Nom: LEOPOLDINE PATIPE

Edat: 27 anys.

Lloc de naixement: Douala (a 230 km de Yaoundé), Camerun .

Estudis: - Llicenciada en Dret
- Llicenciada en Treball Social

De què treballaves al teu país d'origen? Vaig estudiar dret.

Per què vas marxar del teu país? El meu tiet havia vingut aquí i coneixia una família catalana. Ells ens van proposar que vingués algú més i la meva àvia em va animar a venir. La família em va triar per donar-me aquesta oportunitat.

Què senties quan vas marxar? Res. Només volia marxar del país. Era molt inconscient del pas que estava a punt de donar, no sabia el que m'esperava.

Quan vas arribar al Poblenou? El 2015. Vaig venir a fer una entrevista per a la Universitat i em van convèncer per a participar a l'obra de teatre "*Entre dos aguas*". Visc, però, a Mollet.

Què t'agrada de Barcelona? El menjar i les obres de Gaudí, sobretot des de fora. És una ciutat molt bonica, però calurosa i amb molts turistes.

Què has perdut? Les relacions familiars. Ara quan torno la gent em mira diferent, em sento observada: encara que siguis humil, ets "L'europea", "La que torna". Generes enveja.

Què et va costar? Al principi em sentia molt sola. Al meu país tenia amics i relacions socials, però aquí no: veia gent pel carrer, grups d'amics... algun dia fins i tot plorava, t'has de mentalitzar molt. Quan vaig entrar a la Universitat la situació va canviar i em va ser més fàcil formar nous grups d'amics.

Què has guanyat? Perspectiva. Ara tinc una visió més cosmopolita, conec més les realitats socials dels països i de la gent de tot el món. A més, aquí estic més al dia de l'actualitat en general, allà estava dins d'una bombolla.

El Futur: Està al Camerun. En cinc anys m'agradaria tornar al meu país per ajudar a la gent, sobretot a les noies joves embarçades (que moltes vegades són rebutjades per la pròpia família), i als discapacitats (que al Camerun es relaciona amb la bruixeria).

La meva història

Al Camerun hi ha moltes diferències entre ètnies; tenim 247 llengües diferents, però la gent es relaciona en francès i anglès. És un país pobre, amb paisatges molt verds, una cultura gastronòmica molt rica i sense problemes de violència. Ara hi ha conflictes amb Boko Haram, però s'intenta aïllar-los al nord, a la frontera amb Nigèria. El Govern, però, caldria renovar-lo, començar de zero, perquè el president (que és un "dictador suau"), porta 33 anys al poder.

Douala és la capital econòmica. Hi ha soroll, motos i dificultats d'aparcament. També tenim molts bars i a la gent li agrada jugar a futbol. Hi ha diners, però s'han de saber buscar. La ciutat té edificis alts, potser per això Barcelona no em va impressionar tan com a algú altre. Quan acabava l'escola em quedava a casa perquè els nens no poden anar sols, podria ser perillós. Quan teníem vacances anavem a la casa del meu avi, a dues hores de la ciutat. Al país li falta pensar en activitats de lleure pels nens, com les colònies que s'organitzen aquí.

A casa som 5 germans, tres noies i dos nois. Jo sóc la gran, sempre he estat la seva referència. Segueixen al Camerun però volen venir; jo els tranquil·litzo, els dic que Europa sempre estarà aquí. El meu tiet coneixia una família catalana i ens van proposar d'acollir a algú. Van escriure una carta d'invitació i em van escollir a mi. Això pot generar enveja, és normal, però m'agradaria que pogués venir tothom qui vulgui cap aquí, jo els ajudaria en tot.

Europa es veu com un somni, un lloc per fer diners. Hi ha turistes molt rics que venen al meu país i això reforça la imatge que a Europa es viu molt bé, motiva més a la gent a jugar-se la vida per arribar a Europa. El meu cosí, per exemple, va tardar 3 anys a arribar fins aquí. Ara és a França. Es desconeix que aquí la situació és molt difícil, tot el que s'ensenya d'Europa és bo. La gent no sap que si no tens papers, et converteixes en res. Psicològicament és molt dur. Conec gent que a Camerun podia viure, tenia una bona feina, i aquí la situació està molt pitjor.

Vaig arribar aquí el 2011, tenia 21 anys. Em va costar adaptar-me a la cultura, trobava a faltar Camerun, però ara, quan torno al meu país, em semblen estranys alguns costums. M'agrada planificar les coses. Els joves a la Universitat no pensen en el futur, viuen el dia a dia. A classe no m'han fet el buit però em sentia observada, tothom volia saber de mi, m'agobiava una mica. Potser en algun moment m'he sentit una mica apartada, però a vegades hi ha cert victimisme amb el racisme, tot i que és evident que hi ha discriminació.

No coneixia res de Catalunya. Només sabia la cançó, "El 25 de Desembre", perquè un capellà va venir al meu país i ens la va ensenyar. Pensava que la cançó era seva, i després vaig veure que aquí tothom la coneixia. Quan vaig arribar no sabia espanyol, he hagut d'estudiar les dues llengües a la vegada, però ho he après ràpid. El fet de conviure amb una família catalana també m'ha ajudat molt. En dos mesos ja parlava castellà i català. Ara em sento integrada, però em segueixo sentint camerunesa, sempre m'hi sentiré.